Taaskehastuja

Põnevusromaan

M. J. ROSE

1. peatükk

Nad naasevad, tulles üha uuesti,
kuni veereb punane maa.
Tema pole raisanud ühtki lehte ega puud.
Kas arvate, et Ta pillaks hingi?

– Rudyard Kipling

Rooma, Itaalia – 16 kuud varem

Josh Ryder vaatas läbi kaamerasilma ja sättis fookusesse turvamehega vaidleva noore ema, kelle juuksed olid värvitud nii punaseks, et tundusid leegitsevat. Kuna naise lapsevankrit otsiti läbi ebatavalise põhjalikkusega, otsustas Josh parema kaadri saamiseks lähemale trügida.

Tõtt-öelda tegi ta lihtsalt aega parajaks, sest ta ootas suurriikide rahuvalvajate delegatsiooni saabumist, kes pidi samal hommikul paavstiga kohtuma, kuid sarnaselt teiste ajakirjanike ja turistidega, kes polnud sõnelusest välja teinud või olid selle suhtes kannatust kaotamas, muutus ta murelikuks. Ehkki läbiotsimisi toimus igal päeval ja tunnil üle kogu

maailma, hõljus inimelude kohal potentsiaalne oht nagu vingulõhn.

Eemalt kutsus kõlav kellahelin usklikke palvusele. See kaikus teises rütmis kui protestimist jätkava naise kile hääl. Järsku lükkas naine titevankri jõuliselt vastu turvamehe jalgu ja vaevalt oli Josh kaadri ideaalselt fookusesse saanud, kui tema ees avanes vaatepilt, mida ihkaks kajastada iga ajaleht. Sündmus, mida neile meeldis filmilindilt näha. Ja siis kõlas kärgatus.

Sellele järgnes sinakasvalge valgussähvatus.

Järgmisel hetkel maailm plahvatas.

Julius ja tema vend sosistasid altari varjus ja kordasid isekeskis päästmisplaani viimast osa. Kumbki hoidis kätt pistodal, valmis vastu hakkama, kui mõni keisri sõduritest peaks pimedusest nende poole sööstma. 391. Issanda aastal polnud Rooma templid enam paganlike preestrite pelgupaigad. Ristiusule üleminek polnud vaba valik, vaid ametlik kohustus. Sellele vastuhakkamine oli kuritegu, mille eest karistati surmaga. Kiriku nimel verevalamine polnud patt, vaid võidu hind.

Vennad koostasid plaani – Drago pidi jääma templisse veel tunniks ajaks ning seejärel Juliusega linnaväravate lähedal hauakambri juures kohtuma. Hommikune rikkalik leinatalitus oli kulgenud edukalt, kuid nad olid endiselt mures. Kõik sõltus nende strateegia viimase osa edukusest.

Julius tõmbas keebihõlmad koomale, puudutas venna õlga, jättis temaga hüvasti, soovis edu ja hiilis basiilika varjust välja, hoidudes hoone ligi, et võimalikele varitsejatele märkamatuks jääda. Lähenevate hobuste ja vankrirataste häält kuuldes surus ta end vastu kiviseina, hoidis hinge kinni ega liigatanudki. Kaarik möödus temast peatumata.

Kui ta viimaks varikatuse ääreni jõudis, kostis selja tagant vihane röögatus, mis lõhestas vaikuse nagu ootamatu kivirahe. "Näidake mulle aardekambri asukohta!"

Just seda olidki Julius ja tema vend peljanud ning selle üle arutlenud. Drago oli lausunud selgesõnaliselt, et kui templit rünnatakse, peab Julius igal juhul edasi minema. Ta ei tohi üritada venda aidata. Aare, mille Julius pidi päästma, oli märksa olulisem kui kellegi elu, olulisem kui viis või viiskümmend inimelu.

Ent siis kostis terav valukarjatus, mispeale Julius taganes kokkuleppest, sööstis tagasi pimedusse, templisse ja altari juurde.

Venda polnud enam seal.

"Drago?"

Vaikus.

"Drago?"

Kuhu ta ometi kadus?

Julius hiilis mööda templi pimedat seinaäärt järgmise vahekäiguni, kuni leidis Drago, kuid mitte nägemise ega kuulmise abil, vaid alles siis, kui oli lamava venna otsa komistanud.

Ta lohistas venna värelevate tõrvikuleekide poole. Drago nahk oli juba koolnukahvatu ja tema rebenenud kuue varjust paistis viieteistkümne sentimeetri pikkune kõhuhaav, mis ristus kubemeni ulatuva pikisisselõikega.

Julius kõõksatas. Ta oli varemgi lõhki lõigatud sisikonnaga inimesi ja loomi näinud, kuid polnud neile erilist tähelepanu pööranud. Ohvriannid, langenud sõdurid ja karistuse välja teeninud kurjategijad olid üks asi, kuid see siin oli Drago. Venna veri oli ju ka tema oma.

"Sa poleks... tohtinud tagasi tulla," ägas Drago vaevaliselt, justkui olnuks tal midagi kurgus. "Saatsin ta... matmispaiga juurde... aardeid otsima. Lootsin, et... Aga ta pussitas mind ikkagi. Õnneks jõuame... põgeneda... ruttu... ruttu!" Drago kergitas ennast istuli, nii et sisikond tahtis välja voolata.

Julius lükkas ta pikali.

"Kohe... me peame... kohe minema," pomises Drago juba jõuetumalt.

Julius vajutas käe haavale, et verejooksu peatada. Ta lootis, et sooled, närvid, veenid ja nahk liiguvad oma kohale ning sulavad

uuesti kokku, ent tegelikult määris ta lihtsalt käed sooja ja kleepuva sisikonnaga kokku.

"Kus on neitsid?" kõmises ootamatult kellegi Vesuuvi-purske taoline hääl, mis kajas läbi terve kirikulöövi. Sellele järgnes müriseV naer.

Kui palju sõdureid seal õieti oli?

"Otsime üles sõjasaagi, mille pärast siia tulime," sekkus teine hääl.

"Veel mitte, kõigepealt tahaksin üht neitsit. Kus on neitsitest hoorad?"

"Aardekamber on tähtsam, igavene kiimas litapoeg!"

Järjekordne naerupahvakas.

Järelikult oli mehi rohkem kui üks. Templi oli vallutanud terve rügement. Nad käratsesid ja nõudsid ning nende sõnades peegeldus verejanu. Las nad rüüstavad seda paika ja raiskavad energiat. Nad olid saabunud liiga hilja: siin polnud enam ühtki paganat, keda ristiusku pöörata, aaret, mida leida ega naist, keda vägistada, sest kõik olid juba tapetud või peitu saadetud.

"Me peame minema..." sosistas Drago uuesti ja üritas tõusta.

Ta oli jäänud viimaseks, et veenduda, kas kõik on turvaliselt lahkunud. Miks just tema? Miks Drago?

"Sa ei või liikuda, oled haavatud..." Juliuse hääl murdus ja ta ei osanud vennale kuidagi selgeks teha, et pooled tema siseorganitest on kehast välja valgunud.

"Sel juhul jäta mind siia. Sa pead tema juurde minema... selle naise ja aarde päästma. Mitte keegi muu... peale sinu..."

Kaalul polnud üksnes pühad esemed, vaid kaks inimest, kes Juliust hädasti vajasid. Üks neist oli naine, keda ta armastas, ja teine oli tema vend. Saatus nõudis, et ta teeks valiku ühe kasuks ja ohverdaks selle nimel teise.

Ma ei või lasta temal ega sinul surra.

Kuidas suudaks ta pärast ühe eelistamist teisele edasi elada?

"Vaadake, kelle mina leidsin!" hüüatas üks sõduritest.

Kuninglikus pühakojas kõlasid kättemaksuhimulised hõisked. Ja üle teiste häälte oli kuulda karjatust. Naise kiljatust.

Julius roomas sinnapoole, puges samba varju ja kiikas löövi. Ta ei näinud naise ülakeha, kuid heledad jalad visklesid jõhkardi all, kes võttis teda nii julmalt, et naise alla kogunes vereloik. Kes oli see vaene naine? Kas ta oli sisenenud vanasse templisse lootuses pelgupaika leida, kuid selle asemel põrgusse sattunud? Kas Juliuse võimuses oli teda aidata? Mehi üllatada? Ei, neid oli liiga palju. Ta nägi vähemalt kaheksat. Nüüdseks oli meeste tähelepanu vägistamisele koondunud. Ringinuuskijad jätsid oma tegevuse sinnapaika ja asusid kaasmaalast innustama.

Mis saab Dragost, kui Julius tema juurest lahkub?

Ent siis kaotas see tähtsuse, sest Julius tundis, kuidas venna süda lakkas löömast.

Drago süda oli seiskunud.

Julius pressis tema rindkeret, pumpas ja üritas käte abil kunstlikku hingamist teha, kuid edutult. Ta kummardus alla, hingas vennale suhu ja sundis oma hingeõhku tema kõrist alla liikuma, oodates ükskõik missugust elumärki.

Viimaks tardusid tema huuled venna suul ja käsi kaela taga. Ta puhkes nutma, taibates, et raiskab väärtuslikke sekundeid, kuid ei suutnud lahkuda. Ta ei pidanud enam kahe inimese vahel valima, vaid võis minna naise juurde, kes teda linnaväravate juures ootas.

Ta pidi naise juurde minema.

Ta hülgas Drago keha, üritades mitte liigset tähelepanu tõmmata, taganes seina äärde ja hakkas roomama. Kahe samba vahel oli tühimik ja märkamatult sinna jõudes oli tal pääsemislootust.

Järsku hõikas üks sõdur talle peatumiskäsu.

Et Julius otsustas vähemalt üritada naist päästa ja oli valmis seda tehes surmaga riskima, siis jätkas ta liikumist.

Väljas oli õhk mustast suitsust nii paks, et põletas tema hingamisteid ja pani silmad kipitama. Mida nad seal põletasid? Tal polnud selle väljaselgitamiseks aega. Vaevalt enda ette nähes jooksis ta mööda õõvastavalt vaikset tänavat. Pärast häälte virvarri, mille keskelt ta oli äsja põgenenud, oli hirmutav oma samme kuulda. Kui teda jälitati, siis võis ta end sammudega reeta, kuid oli sunnitud sellega arvestama.